

3. søndag efter påske

Salmevalg

402: Den signede dag

318: Stiftet Guds søn har på jorden et åndeligt rige

379: Der er en vej som verden ikke kender

245: Opstandne Herre, du vil gå

752: Morgenstund har guld i mund

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Johannes

Jesus sagde: ”Jeres hjerte må ikke forfærdes! Tro op Gud, og tro på mig! I min faders hus er der mange boliger; hvis ikke, ville jeg så have sagt, at jeg går bort for at gøre en plads rede for jer? Og når jer er gået bort og har gjort en plads rede for jer, kommer jeg igen og tager jer til mig, for at også I skal være, hvor jeg er. Og hvor jeg går hen, derhen kender I vejen.” Thomas sagde til ham: ”Herre, vi ved ikke, hvor du går hen, hvordan kan vi så kende vejen?” Jesus sagde til ham: ”Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig. Kender I mig, vil I

også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.”

Filip sagde til ham: ”Herre, vis os Faderen, og det er nok for os.” Jesus sagde til ham: ”Så lang tid har jeg været hos jer, og du kender mig ikke, Filip? Den, der har set mig, har set Faderen; hvordan kan du så sige: Vis os Faderen? Tror du ikke, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig? De ord, jeg siger til jer, taler jeg ikke af mig selv; men Faderen, som bliver i mig, gør sine gerninger. Tro mig, at jeg er i Faderen, og Faderen er i mig; hvis ikke, så tro på grund af selve gerningerne.”

Prædiken

Jesus fortæller disciplene, at han går bort, og hvor han går hen, derhen kender de vejen. Thomas, ham der tvivlede, spørger: ”Hvordan kan vi kende vejen?” Og Jesus svarer: ”Jeg er vejen”.

Det er en både vidunderlig og gådefuld ordveksling. Det er klart, at det er billedsprog, når Jesus siger, at han er vejen, og billedsprog hjælper os til at forstå det, der ikke kan

forstås. Men billedsproget skal også tolkes, før det giver mening. Og det skal tolkes rigtigt.

Det gådefulde består i, at når vi taler om en vej, der skal føre os et sted hen – i dette tilfælde til Gud, eller til frelsen – så indebærer rejsen på vejen en form for kort eller en vejledning til, hvordan vi finder frem. Men det er ikke tilfældet, når Jesus taler om vejen. Der findes ingen vejledning; der findes kun et liv levet i lyset af den nye sandhed: Nemlig at Jesus Kristus og Faderen er ét. Erkender vi den sandhed, så er vi på vejen, og det er en vej, der ikke blot leder os et andet sted hen; den fører os ind i livet.

Muslimerne har også en vej. Sharia hedder vejen. Sharia er muslimernes lov, men sharia er også et arabisk ord, der betyder vej. Muslimernes lov er altså den vej, der leder den praktiserende muslim til frelse. Jeg vil ikke fælde dom over en lov, jeg ikke kender særligt godt, men jeg bruger eksemplet for at vise, at det gør en kæmpe forskel, om man tror ”vejen” til frelse er en lov, altså en anvisning ned i detaljer til, hvordan vi bør leve med hinanden og

behandle hinanden, eller om ”vejen” er et menneske, der også er Gud.

Kristentroen forkynder, i modsætning til lovreligionen, at det er i kraft af et menneskes historie, at vejen er blevet åbenbaret for os; og det er i kraft af et menneskes opstandelse fra de døde, at vi kan vide, at den vej er sandhedens vej, der fører os til livet.

Det betyder, at der ikke findes nogen hurtige svar, når vi skal afgøre, hvad der er rigtigt og forkert. Der findes ingen let løsning, vi kan gribe til, når vi vil vide, hvad der er godt, og hvad der er ondt. Det betyder på den anden side også, at vi altid har mindst én at gå vejen med. Vi er *ikke* efterladt på et tomt og øde sted med et kort, som vi først skal lære at læse. Vi er indfældet i et liv, hvor vi kan kalde Gud for far og Jesus Kristus for vores bror. Vi er som udgangspunkt allerede ved målet, tilgivende og elskede af Gud selv. Sådan begynder livet, og derfor forkynder vi Guds kærlighed ved dåben til hvert eneste menneske, selvom det ikke har gjort sig fortjent til det – på samme

måde, som intet spædbarn kan have gjort sig fortjent til sine forældres kærlighed.

Når Jesus Kristus er vejen, er det altså et udtryk for, at der er en dyb samhørighed mellem os og Gud. Vores samhørighed med Gud begynder ved undfangelsen, i det øjeblik, et nyt liv bliver til. Og intet, det hørte vi sidste søndag, kan rive os ud af Guds hånd. Vi er derfor, allerede fra fødslen, *noget*; vi har allerede værdi i kraft af, at vi er blevet til.

”Vejen” er altså, i kristen forstand, et kærlighedsforhold, og det er nok så vigtigt at forstå – særligt når vi taler om de tungere begreber som synd, egoisme og begær. De begreber er nemlig udtryk for, at vi har en historie med Gud, og derfor kan de ikke stå som løsrevne sandheder om vores liv. Kærligheden er samhørighedens magt. Synd er splittelse. Kærlighed og synd er modsætninger. Men Jesus Kristus er vejen ind i en kærlighed, som synden ikke kan splitte ad. For Jesus tilgiver.

Det er vanskeligere at kende vejen, når der ikke er nogen lovmæssighed – når der intet kort er at følge, ingen

vejledning at læne sig op ad. Jødernes Torah og muslimernes Sharia er enklere. I disse love kan mennesket klart se, hvad der skal til; vejen ligger åben foran mennesket; mennesket kan gå vejen, og for alt i verden passe på, at han eller hun ikke går forkert. I jødedommen og Islam vil de ganske vist sige, at loven er et udtryk for, at Gud er nådig; Gud har ikke overladt vejen til menneskers gætværk. Lov og nåde er identisk. Her siger vi "NEJ". Loven er praktisk, men et menneske kan ikke beskrives ved hjælp af regler. Budene i det gamle testamente er gode leveregler; men meningen med budene er, at de skal hævde vores næstes ret; og altså ikke, at de skal vise os vores egen vej til frelsen.

Vi gør således ikke op med loven. Vi sætter i stedet kærligheden over loven. Vi annullerer loven som vej. Spørgsmålet om, hvordan vi bør leve med og behandle hinanden, bliver nu ikke først og fremmest lovens opgave at definere; det er kærlighedens opgave. Og det er kærligheden, altså Guds kærlighed til os, der er vejen til frelse. For vi må forstå, at mennesket ikke kan gøres til en

genstand, der skal bedømmes i forskellige sager. Mennesket er et væsen, der lever i gensidig afhængighed, som har magt, og som dermed også har et ansvar. Derfor lever vi med skyld. Vi kan ikke pege på slangen og sige, at den lokkede os. Vi må erkende, at vi gør os skyldige i forhold til andre mennesker – også når vi følger loven til punkt og prikke.

Selvom det er vanskeligere at kende vejen, når vejen er den levende Guds søn, så er det dog nådigere at vide, at vi ikke dømmes på baggrund af loven, men at vi i stedet dømmes på baggrund af Jesu Kristi død og opstandelse. Det er nådigere at vide, at vejen allerede er gået for os af Jesus selv i kraft af korsfæstelsen. Og det er nådigere at vide, at vi nu ikke befinder os alene på en øde vej, men vi er på vejen, sammen med hele Guds forsamling, for vi er den korsfæstede og opstandnes legeme.

Når Jesus Kristus er vejen betyder det, at vi altid er henvist til vores næste, sådan som Jesus selv altid var henvist til sin næste. Jesus gik mod Jerusalem og sin korsfæstelse. Men Jesus gik ikke den lige vej. Jesus gik ind til tolderen og

spiste middag; Jesus besøgte de prostituerede; Jesus helbredte de syge og tilgav den kvinde, der var grebet i ægteskabsbrud. Jesus stoppede op, hvor mennesker led nød, og dér var han til stede og viste alle, han mødte, at gudsriget er et kærlighedsrige. Vores vej går derfor heller ikke direkte op i himlen, for gudsriget er allerede midt iblandt os, og det er her i kraft af, at vi er forsamlet i Jesu Kristi navn. Derfor går vores vej hen til vores næste og ind i det liv, vi har modtaget i nåde. Og når det nu er den *korsfæstede* og *opstandne* Jesus Kristus, der er vejen, så betyder det også, at vi bliver fundet, når vi farer vild, og at vi er tilgivet, når vi ikke vil kendes ved vores vejleder. Gud er væren-i-kærlighed.

Gud er noget andet, end vi vil have Gud til at være: En brændende tornebusk. En menneske blandt andre. Ikke en statue, vi tilbeder; et billede, vi kan ære; en lov, vi skal adlyde; eller en idé, vi kan ofre os for. Gud åbenbarer sig som noget helt andet end vores egne hjemmelavede guder, der tjener til at bekræfte alt det, vi allerede ved og tror. For Gud er vores bror; og vi kender kun Gud i kraft af,

at han lod sig åbenbare i mennesket Jesus fra Nazaret. Så at gå vejen vil sige at tage imod vores dåbsløfte; at modtage nåden og troen som gaver og gå ind i livet i tillid til Guds kærlighed og taknemmelighed til alt det, vi er blevet givet. For Jesus Kristus er vejen; og vi beder dig derfor, Gud Helligånd: Giv os mod til at gå. Amen

Kirkebøn

Vor Herre og vor Gud! Du er vejen og sandheden og livet. Gå med os, så vi lærer din sandhed at kende; gå med os, så ved vi, hvad liv er; gå med os, så ved vi os elsket og tilgivet. Gå med os, så vores angst for livet vokser til et påskehåb og en tro på, at du er til stede midt iblandt os. Gå med os, så vi mærker dit kærlige blik, når du ser på os gennem vores næstes øjne. Hjælp os til at gribe livet, når vi går fortabt i vores egen selvtillid. Gå med os, så vi forstår friheden i din kærlighed, for den er betingelsesløs. Herre, vi beder dig for alle, der har fået magt og ansvar og viden betroet: Giv dem trosskab og visdom, så de forvalter

mulighederne til gavn for de svage og til at tjene andre mennesker.

Vær hos os, når vi skal dø. Forbarm dig over os, giv os ikke løn som forskyldt, men skænk os en glædelig opstandelse til det evige liv, hvor du med Søn og Helligånd lever og råder fra evighed til evighed. Amen!